

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΗΜΟΦΩΝ ΚΑΙ ΦΥΛΛΙΣ

X, άγέρι τής Θράκης, έσθ που άκουσες τόν τραγουδι του Όρφέα, πές μου από που βγαίνουν γλυνότεροι ήχοι, από τη λύρα του θείου εκείνου τραγουδιστή ή από τα χείλη δυό έρωτευμένων που αποχαρτούν ό ένας τόν άλλο στην άρογιαλιά ;

Κάτω από τό φώς του φεγγαριού φαίνεται ή κόρη του Σιδώνος, ή άμορφη Φυλλίς, που κατέθηκε κρυφά για να συνοδέη τον Δημοφώντα, τόν αγαπημένο της, στο ταξίδι του. Έβλεπε εκεί κ' ό γυός του Θεσέος, ό βασιληάς τών Αθηνών, που πριν μεσά στο καράβι του και φύγει, όρξίζε-ται στην αγαπημένη του αιώνων έρωτα κ' αιώνια πίστι.

Τό κίμα δέν χτυπάει επάνω στο γαλό, ή αύρα δέν φυσάει μέσα στα δάση κ' ή φύσα άκούει σιωπηλή τόν όρκο του νέου Αθηναίου, ένθ ή Ήχώ ξαναλέει τά παράτονα τής Φυλλίδος, που άπομένει μονάχη της.

— Φεύγω μακριά σου, λέει τό βασιλόπουλο, πάω εκεί όπου με διασάξει ένας σκληρός θεός, αλλά ό νοός μου μένει δεμένος στον έρωτά σου, όπως ό Προμηθέας επάνω στο βράχο του Κανκιάσου. Φεύγω και σ' άφίνο. Αλλά όσο θά βρισκόμαι μακριά σου, ένα όνειρο θά μου πλανεύη την ψυχή. Θά συλλογιέμαι πώς σε λίγο θά ξαναρθω πάλι σ' αυτό τ' άρογιαλιά και θά σε όδηγήσω μπρός στο βουνό του γάμου. Έχει που θά σε πάω, ή παρθένες τών Αθηνών, ευγνωμονώντας τό γυό εκείνου που τις έγλύτωσε από τά νύχια του Μινώταυρου, θά στεφανώσουν με δροσερά λουλούδια τό κεφάλι σου και θά σου ψάλλουν τό επιθαλάμιο τραγούδι. Ναι, άμα γυρίσω, θ' άρήσομαι μαζί τή Θράκη και θά ζήσουμε ευτυχισμένοι κάτω άπ' τόν γαλάον οδωρό τής Αττικής. Κορώνα σου θάχης την Ακρόπολι κ' ό ζαφειρέσιος οδωράς τής χώρας μας θάνα ή πορφύρα σου.

Κ' ή Φυλλίς άποκρίθηκε :

— Πές μου καλύτερα πώς θάχω θρόνο την καρδιά σου και πορφύρα την άγκάλη σου. Πές μου πώς όσο τά ταξιδεύεις, δέν θά με λησμονήσης ποτέ. Πές μου πώς όταν τό καράβι σου άρξάει στο λιμάνι της πατρίδας σου, έσθ θά θυμάσαι πάντα τή Φυλλίδα. Πές μου να παρακαλέσω τους θεούς να φουξή ένδοξός άνεμος, για να φτάσης γρήγορα στα άρογιαλία τής Αττικής και να φουξή πάλι ένδοξός άνεμος από νεύ, για να γυρίσω πίσω στην Φυλλίδα σου. Για μένα ή μέρος θάνα ολόκληρο αιώνες και κάθε ώρα σοσός ζωής. Αχ, γιατί να μη μπροά να σ' ακολουθήσω ως εκεί ; Αλλά προτού άποχωριστούμε, δός μου γι' άραβάνια τόν όρκο τής άγάτης. Όρκισμα μου πώς θά ξαναγυρίσης σ' αυτό τό άρογιαλιά, φέρνοντας μαζί σου τή χαρά και την ευτυχία...

— Πού θέλεις να όρκιστώ, αγαπημένη μου ; Στα χείλη σου τά τοξάμενα ή στα μάτια σου τά μάγια ; Ό Ζεύς και οι θεοί όρξίζονται στις Στύγας τό νερό, οι βασιληάδες στο στέμμα τους κ' οι αγαπημένοι στην καρδιά τους. Όρκίζομαι λοιπόν στο φώς τής σελήνης, που να μάρτυς τών έρωτικών μου και στη λάμνη τών άστεριών, που μάς βλέπουν άποκείνω σαν μάτια τ' ούρανού, όρκίζομαι πώς πριν ανατείλει ή όγδοη μέρα, τό καράβι μου θά περιμένη σ' αυτό τό άρογιαλιά την ποθητή νύφη. Κ' άν πατήσω τόν όρκο μου και δέν έρθω, νάμαι καταραμένος κ' από σένα κ' από τους άνθρώπους. Να με κάρη ή κεραινός του Δία και να μην δνομάζομαι πειά βασιληάς τών Αθηνών...

Ένώ όμως ό Δημοφών έλεγε τόν όρκο του κ' ή Φυλλίς τόν άποχαρτούσε, μία φωνή άπασία άκούστηκε να ψάλλη από τό μέρος του βουνού :

Ό βασιληάς τόν όρκο του στο δρόμο θά ξεχάση κ' έσε, βασιλοπούλα μου, σαν άλλες θά γελάση...

Η φωνή αυτή ήταν ή φωνή τής Λάμιας, τής φοβερης μάγισσας, που ή-αν αντίηχος τής Φυλλίδος και ύστερα από την άποτυχία της, έσεχιάσε καταχθόνια εκδίκηση για τις δυό αγαπημένες ψυχές.

Την ίδια ώρα φούξσε ένδοξός άνεμος, φούξασε τά λιμένα πανά κ' έπρωξε τό καράβι προς τ' ανοιχτό πέλαγος. Τά κίματα γύριζαν πίσω στην άρογιαλιά κ' έφεραν στην άμμουδιά τό στεφάνο άποχαρτισιού του Δημοφώντος.

Η Φυλλίς στεκότανε στην άροθαλασιά και κτύπαζε τό πέλα-

γος με δακρυμένο μάτι, ώπου καράβι και πανιά χαθίγανε μέσ' στον γαλιάνον όρξίζοντα...

Την παραμονή τής μέρας που θά γύριζε ό ταξιδευμένος βασιληάς, είδαν τή λάμνα να πλανιέται στους λόφους και στις κοιλάδες και να μαζεύη μαγικά βότνια κάτω άπ' τό φώς του φεγγαριού.

Την άκουσαν άκόμα να καταριέται, να βλαστημάη και να ξαναλέη πολλές φορές τ' όνομα τής Φυλλίδος. Έπειτα είδαν τή σελήνη να κατεβαίνη, να κατεβαίνη και τέλος να βυθίζεται στα κίματα. Σε λίγο, βαθύ σκοτάδι σκέπασε τά πάντα κ' ή μάγισσα δέν ξαναφάνηκε πουθενά εκείνη τή νύχτα.

Οι ψαράδες όμως άκουσαν σε λίγο τή θάλασσα να μουγκρίζη άγρια και τά κίματα να ύψονονται σαν θεώματα βουνά μακριά στον όρξίζοντα, εκεί όπου ή θάλασσα κ' ό ούρανος φαίνονται έννομένα.

Ό πατέρας τής Φυλλίδος έβλεπε εκείνη την ώρα ένα όνειρο φριχτό κ' άκούστηκε να φωνάζη μέσ' στον ύπνο του και να γυρεύη τή θυγατέρα του...

Την όγδοη μέρα, τή μέρα που θά γύριζε ό Δημοφών, ή Φυλλίς ξύπνησε από πολύ νωρίς και πήγε να περιμένη στην παραλία τόν αγαπημένο της.

Μά ούτε ένα πλοίο δέν επρόβαλλε στη θάλασσα, ούτ' ένα πανι δέν φωνόταν στον όρξίζοντα. Ό ήλιος άνάειλε μέσ' από σύννεφα, ό ήλιος έφτασε στη δύση του και τό καράβι του βασιληά δέν εφάνηκε.

Η Φυλλίς έδιμήθηρε τή φωνή τής μάγισσας, θυμήθηκε τόν άντίπαλο τών βουνών και άρχισε να τραγουδά σε θλιερό σκοπό :

Ό βασιληάς τόν όρκο του στο δρόμο θά ξεχάση κ' έσε, βασιλοπούλα μου, σαν άλλες θά γελάση...

Και καθώς έτραγουδούσε, έφριξε ένα-ένα στο κίμα τό λουλούδια του νικρεού στεφάνου της. Με άλλα από αυτά πάλι σπίαζε την κόρη της και με άλλα έφρανε τό χώμα.

— Έδω, έλεγε, σ' αυτή την άρογιαλιά, μου έιπε πώς θά ξαναγύριζε την όγδοη μέρα, με τά γαμήλια δώρα. Μου όρξίζονταν αιώνια πίστι, αλλά οι όρκοι του ήσαν ψεύτικοι και τά χείλη του έπεριπαίζαν τους θεούς.

Και χωρίς να προσέη τή φοβερή κατάρα που ή-ταν έτοιμη να πη, ή Φυλλίς χούφτηκε τρεχάτη μέσ' στα δάση. Και κανένας δέν ξαναείδε ως τό βράδυ την κόρη του Σιδώνος. Αλλά την ακολουθη αυγή τή βοη-καν νεκρή κάτω από τά δέντρα.

Φορούσε άκόμα ή δυστυχη λουλούδια στο κεφάλι κ' ήχε πεσάσει γύρω από τό λαμύ τής για σκουά κρεμάλας τό πέπλο της τό νυσιό λ...

Η τριανφία είχε άρροπορήσει τόν Δημοφώντα και τόν είχε άποπλανήσει μακριά σε ξένα άρογιαλιά. Τώρα όμως που γλύτωσε από τή θαλασσοταραχή, ό νέος Αθηναίος έφτασε, πιστός στον όρκο του, για ν' άνάψη τις λαμπάδες του ύμναίου.

Τό καράβι του ήταν στολισμένο με μουτζές και με τριανάρβια και είχε μέσα δώδεκα παρθένες που κάθε μία τους έφερε μέσα σ' ένα πολύτιμο κούτι τά δώρα τ' άροιά για τή μελλοντική βασίλισσά τους.

Αλλά ό βασιληάς τής Θράκης δέν κατέθηκε να ύποδεχτ ή γαμπρού του, όπως περιέμενε ό τελευταίος. Η πόλις του παλατιού δέν ήσαν στεφανωμένες με κλωνάρια έλνης και δάρνης κ' ούτε άκουγόταν τό χαρισμένο τραγουδι τής γαμήλιας πομπής, που θά τό-παζε ό Λυδικός αϊλός...

Κ' όταν, επί τέλους, τό βασιλικό καράβι τών Αθηνών άραξε στην άκρη του γαλιού, ή αύρα έφερε ως ένθ επάνω στα φτερά τής τά μοιρολόγια τών γυναικών τής Θράκης.

Κ' ό Δημοφών άκουσε την Ήχώ να λήη και να ξαναλέη τό κερό μνήμα, τό άπίστευτο :

— Κλάπτε, ό κόρες τής Θράκης, κλάπτε την κόρη του Σιδώνος ! Κλάπτε την προδομένη σας Φυλλίδα !...

Ό Δημοφών κατάλαβε τότε πώς έφτασε άογά, πέρα από την όρισμένη προθεσμία, κ' έχασε δάκρυα φλογερά για την άρροπορία του που γίνηκε αιτία να χαθ ή αγαπημένη του.

Θέλησε να βγη έξω και να μάρη τό κατέκτα από τόν πατέρα τής Φυλλίδος, αλλά φούξσε ένας άνεμος άρρηπικός, συνεπήρε τό καράβι και ύστρωσε μακριά από τή Θράκη τ' άρογιαλιά...

Έκει όπου θάρτηκε ή κόρη του Σιδώνος, ή άδικηθάνουη βασιλοπούλα Φυλλίς, λένε πώς εφύτρωσε έπειτα μια άμυγδαλιά. Και κάθε χρόνο, την ήμέρα του θανάτου της, ή άνθισμένη άμυγδαλιά φιλλορούσε και τά ολόλευκα, παρθενά λουλούδια της έπερταν και σκέπαζαν τό μνήμα τής νεκρής, τής άδικοχαμένης Φυλλίδος...

Η Φυλλίς στεκότανε στην άροθαλασιά και κτύπαζε τό πέλαγος...